

ligurskih, karnskih, noriških, podunavskih in karpatskih Tauriskov» — v isti namen.

* * *

To je površen pregled o Davorina Trstenjaka velikem delu na polju slovenske književnosti. (Posamezno in natančno naštevata spise tudi Jos. Marn: «Jezičnik» XXVIII., 1890., in Ant. Trstenjak: «D. T. Novičar», 1887.) A mi, kakor smo začeli, tako tudi končujemo te črtice uprav z njegovimi besedami

(Pannonica): «Jaz sem pisatelj malega naroda, torej se ne morem ponašati s stoterimi knjigami, kakor Kraszewski, dasiravno nisem bil manj delaven in nisem manj ljubil svojega naroda... Mnogo mojih spisov je našlo priznanje, marsikateri članki so že zastareli, ker znanosti napredujejo. — Errando didici... Naj me nadomestujejo mlajše moči in v ljubezni popravljajo, kjer sem se jaz zmotil. Gradiva jim zapuščam obilo. Bog varuj slovenski narod!»

Trije snubci.

(Romanca.)

Mlada, lepa, grajska hči
Žlahtne ima snubce tri.
Urno zapusté gradove,
Ko jih oče njé pozove.

«Prosto od srcá najprej
Izmed vas mi vsak povej,
Kdor jedinko mojo snubi,
Kaj imá in kaj obljudi.»

Prvi snubec reče vnet:
«Grádov vladam jaz devet,
Lepih in slovečih gradov,
Polnih blišča in zakladov.

Démant bode nežni vrat,
Roko dičil prstan zlat,
Njé pogledov tihe želje
Slugam bodo že povelje.»

Drugi vitez važno dé:
«Moje znano je imé,
Klanja se mi glava vsaka,
Daleč slujem za junaka.

Ko se zopet vname boj,
Njó in grad ostavim svoj,
Vihtel bodem meč v desnici
V slavo mili mi družici.»

Tretji vitez: «Oče sam
Veš, kaj sem in kaj imam:
Njeno bode vse, kar moje;
Kar obeh, to bode tvoje.»

Stari vitez gleda nem
V žarno lice snubcem trém.
«Čula zdaj si», reče hčeri,
«Sama si moža izbéri!»

Milo hči se nasmehljá,
Róko tretjemu podá:
«Oče, ta najmanj obeta,
Njemu je obljudba sveta.»

Anton Medved.

